

Dopis od preláta (březen 2010)

Biskup Echevarría píše, že během těchto postních týdnů „nabývá velké důležitosti naše každodenní úsilí obracet své srdce k Bohu v konkrétních bodech našeho života.“

11.03.2010

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

V letošním roce se papež ve svém postním poselství zamýšlí nad obsáhlým tématem spravedlnosti. S

odvoláním na klasickou definici této ctnosti – dávat *každému, co mu náleží* – Benedikt XVI. říká, že to, co je pro člověka zásadní, nelze zajistit právně. Aby každý mohl žít život v plnosti, potřebuje něco hlubšího, více osobního, co lze získat pouze jako dar. Dalo by se říci, že jde o to, aby člověk žil z té lásky, kterou mu může dát jen sám Bůh, protože je stvořen podle jeho obrazu a podoby.^[1] *Dávat každému, co mu náleží*, je v oblasti lidských vztahů nezbytnou podmínkou pro rozvoj spravedlivé a vpravdě lidské společnosti. V tomto ohledu se má každý z nás usilovat plnit své povinnosti vůči druhým tak dobře, nakolik je to možné, ať už samostatně, nebo jako součást společenství, do něhož náleží: rodiny, podniku, občanské společnosti. Ale nemůžeme se spokojit pouze s tímto. Radou sv. Josemaríi bylo:

zachovávej spravedlnost a jdi nad

ni s nezaslouženým darem lásky.

[2]

Poctivost, přímost při plnění svých povinností vůči ostatním, je základem správně nastavené společnosti, ačkoli ne dostačujícím.

Náš Pán léčil nemocné a sytil hladové, ale nadevše se staral o zmírňování duchovní nouze: lhostejnosti vůči nadpřirozeným skutečnostem, nemoci hříchu...

Neboť jak napsal sv. Augustin „je-li spravedlnost ctnost, která dává každému, co mu náleží (...), není lidskou spravedlností ta, která odděluje člověka od pravého Boha.“**[3]** Proto náš Otec

zdůrazňoval: Musíte si uvědomit, že s pouhou spravedlností velké problémy lidstva nikdy nevyřešíte. Nedivte se, že pouhou spravedlností bývají lidé zraňováni. Důstojnost člověka, Božího dítěte, vyžaduje mnohem více. Ve všem jednání musí být

***lásky, jež všechno zmírňuje,
všechno činí božským: Bůh je láska
(1 Jan 4,16). Vždy bychom měli
jednat z lásky k Bohu, která
usnadňuje lásku k bližnímu a
očisťuje a povznáší každou
pozemskou lásku.[4]***

Tyto úvahy nám na začátku postního období pomáhají uvádět do praxe výzvu k obrácení, kterou nám liturgie během těchto týdnů připrav na Velikonoce přináší. Abychom účinně přispívali k dosažení spravedlivějšího řádu ve společnosti, je nejprve třeba, abychom vnesli řád do vlastních srdcí.

Už náš Pán, když vytýkal farizejům jejich pojetí „čistých“ a „nečistých“ pokrmů, uvedl, že *člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje.[5]* Je to lidské srdce, zraněné dědičným hříchem a našimi osobními hříchy, které je zdrojem

největších zel. Naproti tomu je to rovněž lidské srdce, zdravé a povýšené milostí, které je zdrojem těch největší dober.

Prvotní hřích byl příčinou rozpadu úzkého společenství, které sjednocovalo lidstvo s Bohem a mezi sebou navzájem. Osobní hříchy ještě více rozšiřují tuto roztržku, až do jejího přetvoření v naprosté rozdělení. Vidíme to v tolika aspektech našeho individuálního a kolektivního života. Ačkoli z přirozenosti otevřen ostatním, člověk **v sobě objevuje překvapivě mohutnou sílu, která ho svádí, aby se uzavřel do sebe a stavěl se nad druhé a proti nim. Jde o egoismus, důsledek prvotního hříchu. Adam a Eva byli svedeni satanovou lží. Tím, že se zmocnili tajemného ovoce, porušili Boží přikázání. Důvěru v lásku nahradili podezřívavostí a rivalitou, přijímání a očekávání od druhého**

s důvěrou za úzkostnou snahu brát a být soběstačný (srov. *Gn 3,1-6*), čímž si způsobili pocit neklidu a nejistoty. Jak se člověk může vymanit z tohoto egoistického tíhnutí a otevřít se lásce?[6]

Tato otázka vyjadřuje nejhlubší přání každého člověka, neboť protože byl stvořen z lásky a pro lásku, všichni muži a všechny ženy – bez ohledu na to, jak často se to snaží skrývat – touží naplnit svá srdce velkou a čistou láskou, která přichází skrze dávání se Bohu a druhým pro Boha, takže nezůstává žádné místo pro neuspořádanou lásku k sobě samému. To je možné pouze prostřednictvím Boží milosti, která léčí, posiluje a vyvyšuje naši duši. Milosti, která k nám hojně přichází především skrze svátosti smíření a Eucharistie.

Podporujme tedy během tohoto postního období touhu po duchovní

obnově větší péčí v přípravě na pravidelnou zpověď a péčí o každodenní přípravu na přijetí našeho Pána v Eucharistii. Navíc usilujme o to, aby se ti, s nimiž každodenně přicházíme do styku, vydali stejnou cestou. Konkretizovali jsme způsob žití postních obyčejů, jak nám to pro tyto týdny Církev doporučuje? Hledání blízkosti našeho Pána a Panny Marie, velkorysost v duchu pokání, stanovování si konkrétních cílů při pomoci druhým, především v apoštolátu, připravuje duši na přijetí plodů Velikonoc.

Na této trase nabývá velké důležitosti naše každodenní úsilí obracet své srdce k Bohu v konkrétních bodech našeho života. Tyto postupné změny – možná v maličkostech, ale se stejným úsilím, jako kdyby šlo o velké věci – jsou velmi důležité pro naše posvěcení. Náš Pán si vroucně přeje, aby se v nás tato změna

uskutečnila, ale potřebuje naši osobní spolupráci. Připomeňme si slova svatého Augustina: „Bůh, který tě stvořil bez tebe, nespasí tě bez tebe.“[7]

Skrze působení Ducha svatého nás tyto malé každodenní kroky otevírají dokořán, aby nás milost očistila a zapálila v nás lásku k Bohu a našim bližním. Proto, jak napsal sv.

Josemaría, ***v této postní době musíme vidět víc než jen libovolný úsek času, který se v liturgickém roce pravidelně vrací. Tento okamžik je neopakovatelný, je to nabídka Boží pomoci, kterou musíme přijmout. Pán k nám přichází a očekává od nás – teď a zde –, že se skutečně změníme.***[8]

Připomeňme si, že slovo „spravedlnost“ má v Písmu svatém velmi hluboký význam, zejména když je vztažena k Bohu. V tomto smyslu znamená především Boží

svatost, kterou nám Bůh chce předat
skrzes víru v Ježíše Krista, jak tomu
učí svatý Pavel v dopise Římanům.
*Rozdílu není. Vždyť všichni jsou
hříšníky a nedostává se jim Boží slávy.
Z jeho milosti však docházejí
ospravedlnění zdarma, protože je
vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal
svou spásnou spravedlnost, ustanovil
ho jako smírnou oběť v jeho krvi,
která působí skrze víru.*[9]

Pouze budeme-li skrze víru a svátosti
spojení s Kristem, učiníme vlastní
tuto svatost, kterou pro nás za naše
hříchy získal svou smrtí na kříži, a
zmrtvýchvstáním pro naše
ospravedlnění. **Ve skutečnosti se
zde Boží spravedlnost projevuje
jako hluboce odlišná od lidské
spravedlnosti. Bůh za nás ve svém
Synu zaplatil výkupné, cenu
skutečně závratnou. Tváří v tvář
spravedlnosti kříže se člověk může
bouřit, protože představuje
lidskou nesoběstačnost, jeho**

závislost na někom jiném, aby mohl být plně sám sebou. Obrátit se ke Kristu, věřit evangeliu totiž nakonec znamená, že se člověk musí zříci iluze soběstačnosti a tak objevit a přijmout to, že potřebuje druhé a Boha, potřebuje Boží odpuštění a přátelství.[10]

Jak dobře v této souvislosti rozumíme neustálému naléhání našeho Otce – především prostřednictvím jeho příkladu – abychom v našem vlastním životě denně prožívali *rolí marnotratného syna*! To je učení, které pro nás musí být aktuální neustále, ale zejména během nadcházejících týdnů. ***Lidský život je v jistém smyslu neustálým návratem do domu našeho Otce. Návrat skrze lítost, toto obrácení srdce, které předpokládá přání změnit se a pevné rozhodnutí polepšit svůj život se proto projevuje skutky oběti a oddanosti Bohu. Vracíme se do domu svého***

***Otce ve svátosti smíření, když
vyznáváme své viny, oblékáme se v
Krista znovu a stáváme se tak jeho
bratry, členy Boží rodiny. Bůh na
nás čeká s otevřenou náručí jako
onen otec v podobenství, ačkoli si
to nezasloužíme. Na naší vině
nezáleží. Jako u marnotratného
syna stačí jen otevřít své srdce,
toužit po Otcově domě a radovat
se z Božích darů, pro které se
nazýváme Božími dětmi a jimiž
také skutečně jsme, i když dosti
často nejednáme podle jeho
milosti.[11]***

Bude pro nás snadnější neúnavně
následovat touto cestu, pokud
budeme i nadále velmi blízko Marie,
naší Matky, a sv. Josefa, jejího
přečistého Snoubence. Utíkejme se k
nim s velkou důvěrou v tomto
mariánském roce, který jsme v Díle
zahájili, a s naléhavou touhou
obnovit na svátek svatého patriarchy
naši oddanost Dílu. Opět mne dojala

jiná slova sv. Josemaríi, o nichž musíme rozjímat. S odvoláním na počátek apoštolské práce Opus Dei se ženami řekl svým dcerám: ***Myslel jsem si, že v Opus Dei nebude nikdo mimo mužů. Ne že bych neměl rád ženy (...), ale před 14. únorem 1930 jsem o vaší existenci v Díle nevěděl nic, ač moje srdce bylo spalováno touhou ve všem plnit Boží vůli.***^[12]

Dcery a synové moji, usilujeme o posílení tohoto postoje – touhy vždy plnit Boží vůli? Uvědomujeme si, že pouze s tímto vroucím přáním má jednání křesťanky a křesťana smysl?

V uplynulém měsíci jsem absolvoval krátkou cestu do Valencie, kam jsem byl u příležitosti Kněžského roku Kněží pozván arcibiskupem, a na Palma de Mallorca na Baleárských ostrovech, kde apoštolská práce Prelatury neustále roste. Tam jsem opět pocítil hlad tolika duší po Bohu a viděl jsem, s jakou vděčností přijímají ducha Opus Dei, který jim

pomáhá hledat a nacházet
Nejsvětější Trojici v jejich
každodenní činnosti. Jako vždy, když
činím tyto cesty, jsem se opíral o vaši
modlitbu. Neustávejte v tomto mém
doprovázení!

Třiadvacátého tohoto měsíce si opět
připomeneme výročí přechodu
našeho milovaného Dona Álvara na
nebesa. Připomínaje si neúnavnost, s
jakou nás povzbuzoval k obracení se
na Pannu Marii, vám doporučuji,
abyste se utíkali pod jeho přímluvu,
aby milosti tohoto mariánského roku
hluboce pronikly do vašich duší.

Na konci měsíce, osmadvacátého, si
opět připomeneme výročí kněžského
svěcení našeho Otce. Prosme jej za
papeže a jeho spolupracovníky, za
všechny biskupy a kněze, za kněžská
a řeholní povolání a za svatost celého
Božího lidu, kterou Ježíš získal cenou
své krve.[13]

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2010

[1] Benedikt XVI., Poselství k postní době 2010, 30. říjen 2009.

[2] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 77.

[3] St. Augustin, *O Obci Boží*, XIX, 21.

[4] Sv. Josemaría, *Boží přátelé*, č. 172.

[5] Mk 7:15.

[6] Benedikt XVI., Poselství k postní době 2010, 30. říjen 2009.

[7] Sv. Augustin, *Kázání* 169, 13 (PL 38, 923).

[8] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 59.

[9] *Řím* 3:22-25.

[10] Benedikt XVI., Poselství k postní době 2010, 30. říjen 2009.

[11] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 64.

[12] Sv. Josemaría, poznámky z rodinného setkání, 11. července 1974.

[13] Srov. 1 *Kor* 6:20; 7:23.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-brezen-2010/> (07.03.2026)